

少年白马醉春风

เพลงยุทธ์
ก๊องหล้า
ซีเยินสือรา
รู้เทียมมากัน 6

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
เป่าเป่า แปล

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

โลกนี้ไหนเลยจะมีเรื่องราวง่ายดาย

ในเมืองเทียนฉีการเรียกตัวเงินที่ไหลมาสอบสวนเรื่องกบฏคล้ายจะตรงไปตรงมา เจ้ามีพิธี ขาดต้องตรวจสอบ แต่สุดท้ายกลับแฝงเร้นอุบายไว้มากมาย ทั้งจากคนยั่วยุ คนสั่งการ คนถูกตรวจสอบ รวมไปถึงคนอื่นๆ ที่เกี่ยวพันกับร่างแหนี้ แม้แต่ในที่ที่ห่างไกลจากเมืองเทียนฉีออกไปหลายพันหลี่ ในกระท่อมหลังน้อยใกล้วัด ครอบครัวหนึ่งดูเหมือนกำลังสุขสันต์กับวันเวลาอันสงบเงียบ แต่เบื้องหลังของคนเป็นบิดามารดากลับยุ่งยากซับซ้อน และเบื้องหลังของผู้ที่เฝ้าจับตาครอบครัวนี้ก็มากด้วยอุบาย

แผนการและเรื่องราวอันฉุนฉียวค่อยๆ สอดแทรกประสานกันอย่างช้าๆ โดยไม่อาจหยุดยั้ง

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเจียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงของทางเหนือ เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง 'หมื่นยุทธพิชิตห้ำได้ฟ้าไร้พันธนาการ' โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

Zhou Munan

คนของสำนักศึกษาเป็นเช่นนี้กันทั้งนั้น
อวดดี อีสาระ ใต้หูล้ำไ้คู่ต่อกร!

บทที่ 253 ใจของเต่าสุรา

ผู้คนต่างพูดกันว่าบัณฑิตมีตรงที่ใดนากแล้ว

แต่ในหมู่บ้านทิดก็ยังมีคนที่ดูท่าทางสง่างามทรงภูมิรู้ แต่แท้จริงแล้ว
โหดเหี้ยมไม่หวั่นเกรงแม้แต่เทพหรือผี

หมู่บ้านเพี้ยตีมสุราอีกสุดท้ายจากกาสุราข้างแควพลางคิดในใจ ข้า
พอจะเป็นคนเช่นนั้นได้หรือไม่

คนชุดดำสองคนเดินถือดาบออกมาจากม่านหมอกยามราตรีและ
ขวางหน้าเขาไว้

"บอกพวกข้ามาว่าไปหลี่ลั่วเงินพูดอะไรกับเจ้า แล้วพวกข้าจะ
ไม่ฆ่าเจ้า" หนึ่งในคนชุดดำเอ่ยเสียงขรึม

หมู่บ้านเพี้ยตีมสุราอีกสุดท้ายอย่างละเมียดละไมแล้วเดาะลิ้นกล่าว
"ไสหัวไป"

"สุราอวยพรไม่ดื่มจะดื่มสุราลงท้อง?" คนชุดดำแค้นเสียงกล่าวว่า

หมู่บ้านเพี้ยถอนหายใจ "เหตุใดถึงเอาแต่พูดทำนองนี้ ไม่มีอะไรใหม่ๆ
แล้วหรือ ข้าไม่ยากดื่มสุราอวยพร และไม่ยากดื่มสุราลงท้อง แต่
อยากจะลองชิมสุราของตัวเอง ไม่ได้รึไง"

8 เพลงยุทธ์ก้องหล้า เขียนสุราไร้เทียมทาน 6

คนชุดดำพูดเสียงเบา "พาตัวเขาไป"

คนชุดดำทั้งสองพุ่งตัวออกไปพร้อมกัน แสงสีเงินสว่างวาบในมือ หนูปั๋นเฝายหน้าแล้วควักพู่กันงดงามประณีต้ามหนึ่งออกมาวัดเบาๆ

บนหลังคาบ้านสุดปลายถนน ไปหลิ่ตงจวินกล่าวเสียงเบา "ปลอม เป็นหมูเพื่อกินเสื้อจริงๆ ด้วย"

"เมืองเทียนฉีช่างใหญ่เหลือเกิน 'ไม่ว่าใครก็เป็นยอดฝีมือทั้งนั้น' ชื่อคงฉางเฟิงเดินมาจากด้านหลัง มองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนถนน พลางกล่าวอย่างปลงอนิจจัง

"สองคนนั้นน่าจะเป็นคนที่ชิงอ่องสงมา" ไปหลิ่ตงจวินกล่าวเสียงขรึม "เขาอยากเล่นงานสกุลไปหลิ่ชิงข้าถึงตาย แต่เมื่อครู่คนขี่เมาแซ่หูบอกข้า ว่าครั้งนี้ท่านปั๋นของข้าจะไม่เป็นไร ที่ต้องระวังตัวควรเป็นข้า นี่เพราะเหตุใด"

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน บางทีเขียนเชิงอาจจะรู้ก็ได้" ชื่อคงฉางเฟิง สายหน้า

ไปหลิ่ตงจวินยกไหล่แล้วลุกขึ้นยืน "ไม่สนแล้ว ถึงเวลาค่อยว่ากัน"

หนูปั๋นเฝยจัดเสื้อผ้าแล้วเดินออกจากถนนสายนั้นจนมาถึงหน้า สำนักตรวจการ ภายในสำนักตรวจการยังจุดไฟสว่างไสวดังคาด ดูท่าทาง ทุกคนกำลังรอเขาอยู่จริงๆ เขาแป่ปากแล้วเก็บพู่กันด้ามนั้นก่อนเดินอาดๆ เข้าไป เมื่อเดินมาถึงเรือนหลักก็ผลักประตูเข้าไป

ผู้ตรวจการแต่ละคนที่กำลังจับลับต่างพากันสะดุ้งตื่น ผู้ตรวจการชรา ร่างผอมแห้งกระเดิงตัวขึ้นมา "กลับมาแล้วหรือ!"

ผู้ตรวจการวัยกลางคนท่าทางเข้มงวดก้มหน้าพิจารณาเอกสาร เหล่านั้นอย่างตั้งใจอยู่ตลอด เมื่อเห็นหนูปั๋นเฝยเข้ามากลับไม่ได้ประหลาดใจ เพียงเอ่ยถามอย่างเรียบเฉย "ไปหลิ่ลั่วเงินพูดอะไรกับเจ้าบ่าง"

หุ้ญเพยหาวหวอดแล้วโยนสมุดเล่มเล็กในมือออกไป "ข้าคร้านจะพูด พวกท่านดูเอาเอง"

ผู้ตรวจการซาร่างผอมแห้งเดินไปหยิบสมุดเล่มเล็กนั้นมาดู ก่อนกล่าวอย่างประหลาดใจ "ไปหิลล์ัวเงินพูดกับเจ้าเช่นนี้จริง?" หรือ

"มีอันใดหรือ หากคิดว่าข้าจะกลับมาเมื่อเปล่าจริง? เช่นนั้นพวกท่านแต่ละคนจะลำบากรออยู่ที่นี้ไปเพื่ออันใด" หุ้ญเพยกล่าวเห็บแนม

ชายซารามแครขาวโพลนผู้เป็นหัวหน้าเจ็ดผู้ตรวจการกล่าวด้วยเสียงเคร่งขรึม "เลิกเถียงกันได้แล้ว สวีเหล่า ท่านอ่านสักหน่อยว่าในนั้นเขียนอะไร"

ผู้ตรวจการซาร่างผอมแห้งพยักหน้าแล้วอ่าน "กระหม่อมมีนักดาบสิบหมื่น เฝ้าระวังประตูตะวันตกของแคว้น ไม่มีใจคิดบฏต่อบ้านเมือง" เขาหยุดอ่านแล้วเงยหน้ามองทุกคน คนอื่นๆ ต่างพยักหน้าเล็กน้อย ประโยคช่วงแรกยังฟังดูเข้าท่าดี ผู้ตรวจการซาร่างผอมแห้งถอนหายใจแล้วอ่านต่อ "กระหม่อมเข้าเมืองเทียนฉีวันนี้ ชื่อจื่อไปหิลล์ึงเงิน ควบคุมกองทัพเงินซีแทน บุตรของกระหม่อมให้ความสำคัญเรื่องวรยุทธ์และการทหาร นิสัยหุนหัน แต่กระหม่อมได้แจ้งกับบุตรแล้ว ไม่ว่าจะการเดินทางครั้งนี้จะเป็นหรือตายกลับไปกองทัพเงินซีจะไม่กระทำการชั่วอย่างเด็ดขาด"

ทุกคนพลันสีหน้าทระนึ่ง ชายซราผู้เป็นหัวหน้ากระแอมเบาๆ "ท่านอ่านต่อเถอะ"

"กระหม่อมไม่มีใจสร้างความโกลาหลให้แคว้น เจ็ดผู้ตรวจการตรวจสอบขุนนางนับร้อย ตรวจสอบอย่างละเอียด กระหม่อมเชื่อว่าจะต้องคืนความบริสุทธิ์ให้กระหม่อมได้ กระหม่อมยินดีขึ้นศาลยุติธรรมกับผู้ใส่ความ ขอเพียงคืนความบริสุทธิ์ ยินดีส่งความปรารถนาของกระหม่อมขึ้นไปถึงฝ่าบาท กระหม่อมถวายบังคม"

"คำพูดนี้ตีความได้หลายความหมาย" ชายชราผู้เป็นหัวหน้ากล่าว
อย่างแฝงนัยลึกซึ้ง

"ผายลมเถอะ คำพูดนี้มีเพียงความหมายเดียวเท่านั้นละ" หนูเป่ยก
พูดชัดขึ้นมาอย่างทนราคาญไม่ไหว

ทุกคนหันไปมองเขาพร้อมกัน เขาพูดจาเสียมารยาทกับหัวหน้าเจ็ด
ผู้ตรวจการต่อน้ำทุกคน แต่ที่ทุกคนมองเขาไม่ได้เพราะจะดำหนิ แต่
กำลังรอเขาอธิบายความหมายนั้นออกมา

หนูเป่ยกยอมพูดต่อ "ท่านโหวไปหลี้มีเพียงความหมายเดียว ข้าไม่ได้
มีใจกบฏต่อบ้านเมือง แต่ถ้าเจ้าจะฆ่าข้า ข้ามีกองทัพเงินสี่สิบล้าน
พร้อมบุกตรงมาที่เมืองเทียนฉี่ จะสู้ก็สู้!"

แววตาของทุกคนนั้นแฝงนัยลึกซึ้ง ตอนนี้นำพวกเขาไม่อาจแสดง
ความคิดเห็นใดๆ กับคำพูดของหนูเป่ยกได้ เพราะไม่ว่าจะพูดอย่างไร
ก็ผิดทั้งนั้น ชายชราผู้เป็นหัวหน้ารับสมุดเล่มนั้นมาแล้วเดินไปยัง
เชิงเทียน ก่อนเอาสมุดเล่มนั้นเผาไฟ คนทั้งเจ็ดต่างมองดูสมุดเล่มนั้น
ถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน ผ่านไปนานก็ไม่มีใครพูด จนในที่สุดชายชราผู้เป็น
หัวหน้าเดินไปยังข้างประตูแล้วกล่าวเสียงเบา "พรุ่งนี้ข้าจะไปเข้าเฝ้า"

วังหลวงเมืองเทียนฉี่ ห้องทรงพระอักษร

เข้าตู่ แสงแดดดียิ่ง

จักรพรรดิไท่อันกำลังฝึกคัดลายมืออย่างเชื่องช้า เบื้องล่างมีชายชรา
ผู้หนึ่งคุกเข่าไม่ยอมลุก

"ฝ่าบาท คดีนี้ยากตัดสิน หวังว่าฝ่าบาทจะทรงชี้ทางสว่างพะยะค่ะ"
ชายชรากล่าวเสียงดัง

"สกุลเชื้อวของเราปกครองบ้านเมืองย่อมมีกฎหมายบ้านเมือง
สำนักตรวจการของเจ้ามีหน้าที่ตรวจตราขุนนางทั้งหลาย ใช้กฎหมาย

บ้านเมืองเป็นที่ตั้ง มีเรื่องใดที่ตัดสินใจไม่ได้ มีใครบ้างตรวจสอบไม่ได้ เจ้าคุณเข่าอยู่ตรงนี้ต้องการให้เราชี้ทางสว่างอย่างไร เราบอกว่าใครผิด คนนั้นก็ผิด เราบอกว่าใครไม่ผิด คนนั้นก็ไม่ได้ผิดอย่างนั้นหรือ เช่นนั้น จะมีกฎหมายไปเพื่ออันใด จะมีสำนักตรวจการของเจ้าไปเพื่ออันใด จางเจิงจิ้ง เราว่าเจ้าแก่งจนเลอะเลือนแล้ว!" จักรพรรดิไท่อันวางพู่กัน ในมือลงแล้วกล่าวดำนิ

ชายชราเงยหน้าแล้วกล่าว "ฝ่าบาท สำนักตรวจการของกระหม่อม มีหน้าที่ตรวจตราขุนนางทั้งหลาย แต่ท่านโหวไปหลี่มีทหารในมือ นับสิบหมื่น ไม่ว่าจะตัดสินใจอย่างไรก็ย่อมสะเทือนเป่ยหลี่ กระหม่อม ไม่กล้าตัดสินใจตามอำเภอใจพะยะค่ะ"

"จางเจิงจิ้ง เจ้าพูดมา เอกสารในมือพวกเจ้าบอกได้หรือไม่ว่าเขา คิดการกบฏ" จักรพรรดิไท่อันถาม

ชายชราลึงเลครุ่นหนึ่ง "สามารถบอกได้ แต่ก็ไม่สามารถเช่นกัน พะยะค่ะ..."

"หืม?" จักรพรรดิไท่อันเลิกคิ้ว

"ท่านโหวไปหลี่มีหลายครั้งหมายเหมินกฎหมายบ้านเมือง กระทำการ โดยใช้อำนาจบาตรใหญ่ อยู่ที่เมืองกานตงยังทำตัวประหนึ่งเป็นจักรพรรดิ แคว้นตะวันตก แต่พูดตามตรงก็ไม่เคยมีการกระทำส่อไปในทางก่อกบฏ กระหม่อมไม่รู้ว่...ควรตัดสินใจอย่างไรพะยะค่ะ" ชายชราถอนหายใจ "อีกทั้งเมื่อวานนี้เขายังพูดบางอย่างกับผู้ตรวจการคนหนึ่งของสำนัก ตรวจการ เขาบอกว่า..."

"ไม่ต้องพูดเราก็รู้ เขาบอกว่าไม่มีใจคิดก่อกบฏ แต่หากพวกเจ้า บอกว่าเขามีใจจริง ๆ เขาก็จะทำให้พวกเจ้าดูโดยไม่ลังเลอย่างเด็ดขาด" จักรพรรดิไท่อันยิ้ม "เรารู้จักเขามาตั้งแต่เด็ก ผู้รับเลี้ยงบ่าด้วยกัน มาหลายสิบปี รู้จักเขาดีกว่าพวกเจ้า เขาไม่เหมือนกับเยี่ยอวี วิชาการรบ

ของเขาแยกว่าเยี่ยววีมาก ใจที่เอื้อเพื่อต่อได้หล้าก็แยกว่ามาก แต่พลัง
ความแข็งแกร่งภายในใจนั้นเรากับเยี่ยววีเทียบเขาไม่ได้"

"ฝ่าบาท เช่นนั้น..." ชายชราเหงื่อเต็มศีรษะ

"เราบอกว่าตัดสินใจตามกฎหมายไม่ได้มีการกระทำที่เหมือนการก่อกบฏ
ก็คือไม่ได้ก่อกบฏ ส่วนจะมีใจก่อกบฏหรือไม่ั้น...เจ้าไม่ลองไปถาม
บรรดาบุตรของเราดูเล่า ผู้ใดบ้างไม่มี!"

บทที่ 254

จันทร์เต็มดวง

จักรพรรดิไท่อันรู้สึกว่าคุณพูดของตนชัดเจนอย่างยิ่ง แต่จางเจิ้งจิ้งก็ยังกำสัระชะคุงเข้าอยู่ตรงนั้นไม่ยอมไปทีใด จักรพรรดิไท่อันจึงถอนหายใจ "เจ้าเป็นขุนนางคนสำคัญมาสองรัชสมัย เป็นไม้คานหลังคาของแคว้น เหตุใดถึงทำได้แค่เล่นลูกไม้หน้าด้านๆ"

จางเจิ้งจิ้งถอนหายใจ "ในเมื่อฝ่าบาททรงช่วยกระหม่อมแก้ปัญหาหนึ่งเรื่องแล้ว เช่นนั้นยังมีอีกเรื่องพะยะค่ะ"

จักรพรรดิไท่อันหยิบพู่กัน แล้วเริ่มเขียนหนึ่งอักษรลงบนกระดาษ "ส..."

จางเจิ้งจิ้งสองมือสั่นเทา เสียงก็สั่นตาม "อย่าให้ถึงขั้นสั่งถอดฐานันดรศักดิ์เลยพะยะค่ะฝ่าบาท!"

"สวะ เราหมายถึงเจ้าเป็นสวะ" จักรพรรดิไท่อันด่า

จางเจิ้งจิ้งหันหน้ากล่าว "ฝ่าบาทตรัสถูกต้องแล้ว ฝ่าบาทตรัสถูกต้องแล้ว พะยะค่ะ แต่ชิงฮ่องรายการงานการกระทำผิดกฎหมายครั้งนี้ก็เพื่อบ้านเมือง แม้จะพิสูจน์ได้แล้วว่าท่านโหวไปหลี่ไม่ได้คิดก่อกบฏ แต่หลักฐานเหล่านั้นล้วนแสดงตามความจริง ไม่ได้เป็นการกล่าวหาเท็จ ไม่ควรลงโทษ

รุนแรงเกินไป ยิ่งกว่านั้นหากองค์ชายเกิดบาดหมางกับขุนนางทหาร
ชั้นหนึ่ง ย่อมเป็นผลเสียต่อความมั่นคงของบ้านเมืองในระยะยาว ทางที่ดี
ไม่ควรประมาทพะยะคะ ขอพระองค์อย่าได้ทรงพุดชื่อของชิงอ๋องขึ้นมา
ขอเพียงสั่งลงโทษอย่างลับๆ ส่วนจะลงโทษอย่างไร กระหม่อมคิดว่า
แค่หักเบี้ยหวัดสองปีก็พอแล้วพะยะคะ"

ฟองร้องขุนนางทหารชั้นหนึ่งต่อสำนักตรวจการไม่ใช่เรื่องเล็ก
ในเมื่อสุดท้ายแล้วขุนนางทหารชั้นหนึ่งไม่มีความผิด เช่นนั้นคนที่
ฟองคิดนี้ก็เท่ากับ 'แจ้งความเท็จ' ย่อมต้องถูกลงโทษ ปกติการถอดตำแหน่ง
หรือลดชั้นขุนนางนั้นเป็นเรื่องเล็ก แต่เมื่อเป็นชิงอ๋อง ต่อให้เป็นจางเจิงจ้ง
ผู้ตัดสินคดีมานับไม่ถ้วนก็ไม่กล้าตัดสินโดยง่าย

จักรพรรดิไท่อันยิ้มแล้วตวัดพู่กันขีดฆ่าตัวอักษร 'ส' ก่อนมองจางเจิงจ้ง
"เจ้าไม่รู้ว่าจะตัดสินอย่างไร เมื่อคุ้งเจ้าเองก็พุดอธิบายอย่างชัดเจนแล้ว
ไม่ใช่หรือ ควรตัดสินอย่างไร ควรทำอย่างไร ในเมื่อคิดได้แล้วก็ไปทำสิ"

จางเจิงจ้งตะลึงงันก่อนกล่าวอย่างลังเล "ได้จริงๆ หรือพะยะคะ"

"ออกไป!" จักรพรรดิไท่อันตะคอก

"รับพระบัญชา" จางเจิงจ้งรีบลุกขึ้นแล้วจำอ้าวไปข้างนอกราวกับ
วิ่งหนี เขาวิ่งไปพลางเช็ดเหงื่อไปพลาง ปากยังพุดพึมพำ "โชคดี โชคดี"

"จ้วชิง" จักรพรรดิไท่อันพลันหันหน้ากล่าว

ขันทีใหญ่จ้วชิงที่รออยู่ด้านนอกประตูเดินเข้ามา

"คีนี้ออกไปนอกวังกับเราสักหน่อย" จักรพรรดิไท่อันกล่าวเสียงเบา

"กระหม่อมรับบัญชาพะยะคะ" จ้วชิงก้มก้มหน้ากล่าว

"ไม่สงสัยว่าไปที่ใดหรือ" จักรพรรดิไท่อันถาม

จ้วชิงก้มก้มแอ้มยิ้ม "ในเมืองหลวงยามนี้มีผู้ใดบ้างที่สมควรให้ฝ่าบาท
เสด็จไปพบด้วยพระองค์เองพะยะคะ"

"ดี ตอนแรกเราให้เจ้าเข้าใกล้เจ้าสามเพื่อเกลี้ยกล่อมเขาให้คิด

หลักฐานการกระทำผิดของไปหลี่ลั่วเงิน แต่ตอนนี้เรากลับทำให้ไปหลี่ลั่วเงิน
 ไม่มีความผิด ให้เจ้าสามตึกที่นั่งลำบาก เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด"
 จักรพรรดิไท่อันถามอีกครั้ง

จ้าวชิงกงยังคงส่ายหน้า "กระหม่อมไหนเลยจะสนใจเหตุผล
 พะยะคะ ฝ่าบาททรงต้องการให้กระหม่อมทำ กระหม่อมก็ทำพะยะคะ"

"เจ้าสามผู้นี้กระทำการโหดเหี้ยมเกินไปและใจร้อนเกินไป เราเห็น
 ช่วงนี้เขาอยู่ไม่สงบจึงสั่งสอนเล็กน้อย" จักรพรรดิไท่อันกล่าวเหมือน
 ไม่ใช่เรื่องหนักหนาอะไร

จ้าวชิงกงพยักหน้า "พะยะคะ"

"ตอนแรกเจ้าคิดว่าเราจะแต่งตั้งชิงอ๋องเป็นรัชทายาทใช่หรือไม่"
 จักรพรรดิไท่อันถาม

สองมือของจ้าวชิงกงประสานกันในแขนเสื้อ จงใจเลียงไม่ตอบ
 คำถามของอีกฝ่าย "กลางคืนอากาศหนาว กระหม่อมจะให้พวกข้ารับใช้
 ไปเตรียมฉลองพระองค์มาให้พะยะคะ"

ตะวันตกดิน จันทราขึ้นสู่ฟ้า

ภายในที่พักแรม ตลอดทั้งวันไม่เกิดเรื่องใด

ไม่มีใครมาเยี่ยมและไม่มีใครออกไปข้างนอก ไปหลี่ตงจวินกับ
 ซื่อคงฉางเฟิงฝึกยุทธ์กันตลอดทั้งวัน ไปหลี่ลั่วเงินก็จับขาทั้งวัน

"ท่านปู่ ขำรอนจนเบื่อแล้ว ขำอยากไปที่สำนักศึกษาขอรับ"
 ไปหลี่ตงจวินกล่าว

หลี่ฉางเซิงที่อยู่ข้างๆ ยิ้มกล่าว "คนรู้จักของเจ้าในสำนักศึกษา
 ออกไปกันหมดแล้ว แม้แต่เหลยเม้งซาก็ถูกหลางหย่าอ๋องส่งออกไป
 ข้างนอก เจ้าจะไปที่สำนักศึกษาทำอะไร ที่นั่นมีแต่เจ้าคนจากสถานศึกษา
 ขานเขียนผู้นั้น"

ชื่อคงนางเฟิงพยักหน้าแล้วกล่าว "ข้าอยากไปพบเจินเซียนเซิง
มากขอรับ"

ไปหลี่ลั่วเจินมองท้องฟ้า "พຼ່ງนี้แล้วกัน ข้ารู้สึกว่าจะมีแขกมา"

ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงกินอาหารเย็นกันอย่างเบือหน่าย หลังกินเสร็จ
ก็นั่งดื่มชาและกินของว่างพลางพูดคุยกันในตลาด หลี่ฉางเซิงเงยหน้า
มองจันทร์เต็มดวงบนท้องฟ้าพลางร่ายกลอนอย่างสุนทรี "จิตใจเปี่ยม
ไปด้วยความรู้สึกรักเป็นอิสระ ความคิดยิ่งล่องลอยคล้ายเคลือนสู่ท้องฟ้า
เด็ดจันทราสุกสกาสดวงนั้นไว้"

ไปหลี่ตั้งจวินกับชื่อคงนางเฟิงสบตากันแล้วคว้าอาวุธข้างกายออกมา
ก่อนทะยานออกไปขวางเบื่องหน้าไปหลี่ลั่วเจิน

ที่ทางเข้าลานที่พัก มีชายสวมชุดหมั่งเผาสีม่วงยืนอยู่

สิ่งที่ไปหลี่ตั้งจวินสัมผัสได้จากอีกฝ่าย เหมือนจันทร์เต็มดวงบน
ท้องฟ้า

สว่างแต่หนาวเย็น

ชายผู้นั้นยกนิ้วอันขาวเนียนชี้ไปยังไปหลี่ตั้งจวินพลางกล่าวอย่าง
เชื่องช้า "เจ้าคือไปหลี่ตั้งจวิน?"

ไปหลี่ตั้งจวินก้มตัวเล็กน้อย "ใช่แล้วอย่างไร"

"จั่วชิงกงกง" ไปหลี่ลั่วเจินดื่มชาหนึ่งคำ "ไม่พบกันนาน สบายดี
หรือไม่"

"ข้าน้อยมาเยี่ยมท่านโหวไปหลี่ขอรับ" จั่วชิงทำความเคารพพลางตอบ
"ขอบคุณท่านโหวที่ยังมีชีวิตอยู่"

"ขันทีใหญ่มาหาข้ามีธุระอันใด" ไปหลี่ลั่วเจินกล่าวพลางหรีดตา

จั่วชิงกงกงยิ้ม "ข้าน้อยไหนเลยจะมีสิทธิ์มาเยี่ยมพบท่านโหว"

หลังพูดจบเขาก็ขยับไปข้างๆ แล้วโค้งคำนับเล็กน้อย จึงเห็นชายคนหนึ่ง
พาดชุดคลุมยาวสีเทาไว้บนไหล่เดินมาจากด้านหลัง ชายผู้นั้นดูอายุ

พอๆ กับไปหาลี้ลั่วเงิน เพียงแต่ใบหน้าดูสง่างามทรงภูมิรู้คล้ายกับบัณฑิต

ไปหาลี้ตงจวินกับซือคงฉางเฟิงสบตากัน คนผู้นี้ดูไม่ได้น่ากลัว เหมือนกับจั่วชิงกงก่งที่ถูกจัดอยู่ใน 'ทำเนียบจอมมาร'

"คุกเช่า" ไปหาลี้ลั่วเงินกล่าวเสียงขรึม

ไปหาลี้ตงจวินตกตะลึง "เพราะเหตุใด"

"คุกเช่า" ไปหาลี้ลั่วเงินลุกขึ้นจากตั่ง "ถวายบังคมฝ่าบาท"

ไปหาลี้ตงจวินกับซือคงฉางเฟิงกระจ่างแจ้ง ถึงแม้จักรพรรดิไท่อัน ผู้นี้จะไม่ได้น่าเคารพเท่าไรนัก แต่พวกเขาก็ยังต้องคุกเข่าแล้วกล่าว "ถวายบังคมฝ่าบาท"

หลี่ฉางเซิงยังคงเงยหน้าชมจันทร์ราวกับมองเห็นเพียงสิ่งที่อยู่บนฟ้า มองไม่เห็นเรื่องของโลกมนุษย์

"ไม่ต้องมากพิธี" จักรพรรดิไท่อันโบกมือแล้วมองไปหาลี้ตงจวิน คราหนึ่ง แต่พูดกับไปหาลี้ลั่วเงิน "ได้ยินว่าหลานชายคนเดียวของเจ้า ทำทางองอาจหาญกล้าไม่ธรรมดา ทั้งยังเป็นศิษย์คนสุดท้ายของ หลี่เซียนเซิง วันนี้ได้เห็น ไม่ธรรมดาดังคาด"

ไปหาลี้ตงจวินกับซือคงฉางเฟิงหลบไปด้านข้าง ไปหาลี้ลั่วเงินเดินมา ข้างหน้า "กระหม่อมตอนนี้มีความผิดติดตัว ฝ่าบาทเสด็จมาพบกระหม่อม ที่นี้ออกจะไม่เหมาะสมพะย่ะค่ะ"

"มีความผิดติดตัวอะไรกัน มีคนโกงเอาถูกคนปลุกปั่นจนยื่นฎีกา ร้องเรียนเจ้าก็เท่านั้น เจ้าร่วมรบกับเรามาหลายปี จะมีใจคิดกบฏ ได้อย่างไร! คนพวกนั้นหลังเสร็จเรื่องเราต้องลงโทษอย่างหนัก!" จักรพรรดิ ไท่อันกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง

"ท่านนี่ะ แสดงได้ไม่สมจริงยิ่งนัก" ไปหาลี้ลั่วเงินส่ายหน้าด้วย รอยยิ้ม

จักรพรรดิไท่อันยิ้ม "ต่อให้มองออกก็ต้องพูดออกมาด้วยหรือ"

"ไปคุยกันในห้องเถอะพะยะค่ะ" ไปหลี่ลั่วเงินโบกมือเบาๆ

จักรพรรดิไท่อันพยักหน้าแล้วเดินไปสองสามก้าว ก่อนเหลือบมอง
หลี่ฉางเซิงที่นั่งอยู่ตรงนั้นคราหนึ่ง แล้วเอ่ยเสียงเบา "หลี่เซียนเซิง?"

หลี่ฉางเซิงยังคงเงยหน้ามองฟ้า ไม่หันหน้ากลับมา เพียงกล่าว
"ออกไป"

จักรพรรดิไท่อันขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วมองจ้าวชิงกงกง จ้าวชิงกงกง
จึงพยักหน้ารับ

บทที่ 255 ยอดฝีมือไร้เทียมทาน

ภายในห้องไปหลี่ลั่วเฉินรินน้ำชาให้จักรพรรดิไท่อันด้วยตัวเอง
จักรพรรดิไท่อันรับถ้วยชา "เมื่อก่อนเจ้าเกลียดการดื่มชาที่สุด
ไม่ใช่หรือ บอกว่าชีวิตไม่มีสุราไม่ได้"

"แก้แล้วพะยะค่ะ" ไปหลี่ลั่วเฉินรินน้ำชาให้ตนหนึ่งถ้วย "ตอนหนุ่ม
ก็ชอบดื่มสุรา รสเข้มข้นรุนแรง ตรงไปตรงมา ไม่รู้ว่าชอบดื่มชาตั้งแต่วิน
วันใด กลมกล่อม มีรสชาติ"

"เราก็คงเช่นกัน" จักรพรรดิไท่อันดื่มชา "พวกเราต่างก็แก่กันแล้ว"

หลายสิบปีก่อนคนทั้งสองดื่มสุราหมดจอก ถือน้ำเข้าสนามรบ
ไม่มีใครรู้ว่าจะได้กลับมาด้วยกันหรือไม่ ต่างมอมบ่แผ่นหลังของตน
ให้อีกฝ่ายช่วยค้ำกัน

ตอนนี้คนทั้งสอง คนหนึ่งคือจักรพรรดิแห่งเป่ย์หลี่ซึ่งนั่งอยู่บน
บัลลังก์มังกร อีกคนหนึ่งคือขุนนางทหารชั้นหนึ่งผู้เฝ้าระวังประตูและใช้
บารมีสยบใต้หล้า ต่างคนต่างดื่มชาด้วยระยะห่างกันเพียงสามก้าว
พูดสิ่งที่มีนัยลึกซึ้ง ล้วนลิ้มแล้วว่าความจริงใจคืออันใด

เริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่หรือ

เริ่มตั้งแต่ตอนเขาขึ้นเป็นจักรพรรดิ หรือตอนที่เขาหันดาบใส่
พี่น้องที่ดีที่สุดของเขา

ไปหลี่ลั่วเงินคิดอย่างเจียบงัน อารมณ์ความคิดพลันลอยออกไปไกล
"เรื่องต่อจากนี้จำเป็นต้องมอบให้คนหนุ่มแล้ว" จักรพรรดิไท่อัน
กล่าวเบาๆ

ไปหลี่ลั่วเงินถึงสติกลับมาแล้วยิ้ม "ฝ่าบาททรงเห็นโอรสผู้นั้น
สำคัญจริงๆ พะยะคะ"

"เจ้าคิดว่าอย่างไร" จักรพรรดิไท่อันถาม

"ความคิดรอบคอบ วรยุทธ์สูงส่ง การวางตัวก็ไม่เลวพะยะคะ"
ไปหลี่ลั่วเงินตอบ "หากอยู่ในความวุ่นวายอันเกิดจากสงคราม เขาเป็น
คนที่เพียงโบกมือตะโกนก็จะมีทหารนับพันนับหมื่นติดตาม"

จักรพรรดิไท่อันพยักหน้า "เรามีบุตรชายสิบกว่าคน แต่เรามองว่า
คนอื่น ๆ ทั้งหมดรวมกันก็ยังไม่สู้เขาไม่ได้"

"ไม่แปลกใจที่หลี่เชียนเชิงใส่ใจเขามาก" ไปหลี่ลั่วเงินกล่าว

จักรพรรดิไท่อันสีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย จากนั้นถอนหายใจ "เสียดาย
เขาไม่ซื่อเสียอย่างหนึ่ง เขาจิตใจดีเกินไป จิตใจดี สำหรับคนธรรมดา
ถือเป็นสิ่งสำคัญ แต่สำหรับองค์ชาย จิตใจดีเป็นสิ่งไม่จำเป็น"

ไปหลี่ลั่วเงินมองไปนอกหน้าต่าง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงค่อยกล่าว
"ก่อนหน้านี้แม้เจิงเฟิงจะผูกสัมพันธ์กับจิ้งอวี่อ่องและหลางหย่าอ่อง
ในนามของจวนเจิ้นซีโหว่ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงเจตนาของเขาเท่านั้น
การเดินทางมาเมืองเทียนฉีในครั้งนี้นหลางหย่าอ่องได้ร่วมทางมาตลอดทาง
กระทั่งปกป้องข้าไว้ด้วยความเป็นความตายโดยไม่หวั่นไหวใดๆ ทั้งยัง
ให้คำมั่นว่าจะปกป้องจวนเจิ้นซีโหว่ของพวกกระหม่อมพะยะคะ หลังจาก
คราวนี้ขอเพียงจวนเจิ้นซีโหว่ไม่มีใจคิดก่อกบฏ เช่นนั้นพวกกระหม่อม
ก็จะสนับสนุนหลางหย่าอ่อง ฝ่าบาท นี่คือการตั้งใจทำสิ่งหนึ่งให้ดี"

พะยะคะ"

"ลั่วเฉิน โปรดจำคำที่เจ้าพูดเมื่อครูนี้อ จักรพรรดิไท่อันขมวดคิ้วเล็กน้อย

"หืม?" ไปห้ลั่วเฉินหรีดา "ที่ให้กระหม่อมจดจำคือกลางหย่าอ่องสามคำนี้สินะ"

"ใช่" จักรพรรดิไท่อันพยักหน้า "ไม่ใช่คนอื่น เป็นกลางหย่าอ่อง"

"พะยะคะ" ไปห้ลั่วเฉินกล่าวเสียงขริม

จักรพรรดิไท่อันดื่มชาอีกหนึ่งอีกแล้วกระแอมกล่าว "ช่วงนี้ทางใต้ไม่ค่อยสงบ ชี้อู่ล่มสลายไปหลายสิบปีแล้ว ทางฝั่งดินแดนตะวันตกก็ล้วนเป็นแคว้นลัทธิพุทธ ไม่มีใจคิดจะสู้รบ เจ้าว่ากองทัพเจิ้นซี (พิทักษ์ประจิม) ควรเปลี่ยนเป็นกองทัพเจิ้นหนาน (พิทักษ์ทักษิณ) หรือไม่"

"ฝ่าบาท กระหม่อมแก่แล้วพะยะคะ" ไปห้ลั่วเฉินกล่าวเสียงเบา

"เจ้าไม่มีทางแก่หรอก เมื่อก่อนเจ้าเคยพูดว่าในวันที่เจ้าตายในมือก็จะจับดาบ วางใจเถิด เรื่องเมื่อหลายปีก่อนไม่มีทางเกิดขึ้นอีก ครั้งนี้ไม่เพียงออกจากจวนเจิ้นซีไหวได้อย่างปลอดภัย แต่เจ้ายังได้รับการเลื่อนตำแหน่งด้วย" จักรพรรดิไท่อันกล่าวเสียงขริม "เราขอแต่งตั้งให้บรรดาศักดิ์เจิ้นซีไหวของเจ้าได้รับการสืบทอดบรรดาศักดิ์แบบไม่เปลี่ยนแปลง"

ด้านนอกห้องไปห้ลี้ตงจวินกับซือคงฉางเฟิงยืนหันหน้าเข้าหาชั้นที่ใหญ่อ้วนงอ ไปห้ลี้ตงจวินถามด้วยความสงสัย "ได้ยินว่าท่านวรยุทธ์สูงส่ง ปีนันติดตามทัพออกไปรบ ชาวคนไปไม่น้อย ทั้งยังถูกขนานนามว่าจอมมาร"

จ้วชิงกงกงยิ้มจางๆ "พอได้"

* สืบทอดบรรดาศักดิ์แบบไม่เปลี่ยนแปลง หมายถึงผู้สืบทอดจะได้รับตำแหน่งเดิมของผู้ให้การสืบทอด โดยที่ไม่มีการจำกัดจำนวนครั้งในการสืบทอดบรรดาศักดิ์นั้นๆ ซึ่งต่างจากการสืบทอดบรรดาศักดิ์ทั่วไปที่ผู้สืบทอดจะได้รับบรรดาศักดิ์ต่ำลงหนึ่งขั้นและมีการจำกัดจำนวนครั้งในการสืบทอดบรรดาศักดิ์นั้นๆ

ไปหลีตงจวินยื่นฝ่ามือออกไป "ทดสอบกันดีหรือไม่"

"ท่าน?" จั๋วชิงกงกงมองเขา

ชื่อคงฉางเฟิงก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว "รวมเข้าด้วยอีกคน"

"ฝ่าบาทประทับอยู่ในห้อง พวกเราประมือกันนอกห้องเป็นการไม่เคารพ" จั๋วชิงกงกงยิ้ม "คงมีโอกาสสักวัน"

"ไม่ได้ประมือ เพียงทดสอบ" ไปหลีตงจวินตีดนิ้ว น้ำชาในภาสายหนึ่งพุ่งไปยังชั้นที่ใหญ่จั๋วชิง

"เคล็ดวิชาวาริสารท" ชั้นที่ใหญ่จั๋วชิงตวัดนิ้วเบาๆ น้ำชาสายนั้นพลันกลายเป็นน้ำแข็งในพริบตาแล้วร่วงลงพื้น

"วิชาการระจอก" หลีฉางเซิงแค่นเสียง

ชั้นที่ใหญ่จั๋วชิงก้มหน้าเล็กน้อย "อยู่ต่อหน้าเขียนเซิงย๋อมเป็นวิชาการระจอกทั้งนั้น"

"ไม่เห็นนั้นให้ข้าลองสักหน่อยดีหรือไม่" หลีฉางเซิงถาม

ชั้นที่ใหญ่จั๋วชิงส่ายหน้าแล้วกล่าว "ปีนั้นเขียนเซิงลงมือครั้งเดียวข้าต้องใช้เวลาปรับลมปราณตั้งหนึ่งปี ตอนนั้นไม่กล้าลองสูมสูมหัวแล้วขอรับ"

ไปหลีตงจวินถามอย่างสงสัยใคร่รู้ "ที่ท่านทำให้น้ำกลายเป็นน้ำแข็งคือวรยุทธ์อะไรหรือ"

"วรยุทธ์ที่ทำให้น้ำกลายเป็นน้ำแข็งมีอยู่มากมาย ฝ่ามือเห็บหนาวของเทียนชานก็ทำได้" ชั้นที่ใหญ่จั๋วชิงยิ้มกล่าว "เหมือนอย่างที่คุณเซิงบอกจริงๆ เป็นวิชาการระจอก"

ไปหลีตงจวินลูบกระบี่ข้างเอวแล้วเสียวริมฝีปาก "ยังอยากลองอีก" จากนั้นก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว

"กลับไป" ชั้นที่ใหญ่จั๋วชิงสะบัดแขนเสื้อ

ไปหลีตงจวินถอยกลับไป

ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก จักรพรรดิไท่อันกับไปหลี่ลั่วเงินเดินออกมา จักรพรรดิไท่อันเดินไปยังข้างกายชั้นที่ใหญ่จั่วซิงแล้วกล่าวว่าเสียงเบา "ไปได้แล้ว"

"น้อมส่งฝ่าบาทพะยะคะ" ไปหลี่ลั่วเงินก้มหน้าเล็กน้อย

จักรพรรดิไท่อันกับชั้นที่ใหญ่จั่วซิงเดินไปถึงยังประตู จักรพรรดิไท่อันขึ้นไปนั่งบนรถม้าพลาถามเบาๆ "เป็นอย่างไร"

"ไม่ว่าจะเสียง ท่าทาง หรือแม้กระทั่งน้ำเสียงล้วนเหมือนหลี่ฉางเซิงมากพะยะคะ แต่หลายปีมานี้กระหม่อมเคยเห็นหลี่ฉางเซิงมาไม่น้อย เคยได้รับสั่งจากฝ่าบาทให้จับตาดูเขาอย่างละเอียดในงานเลี้ยง ดังนั้นกระหม่อมจึงมองออกว่าใบหน้าของหลี่ฉางเซิงเป็นหน้าากกหน้ามนุษย์ มีรายละเอียดเล็กน้อยหลายอย่างที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้นกระหม่อมจึงมั่นใจว่าคนผู้นี้ไม่ใช่หลี่ฉางเซิงตัวจริงพะยะคะ" ชั้นที่ใหญ่จั่วซิงตอบ

"เช่นนั้นก็ดี หากหลี่ฉางเซิงกลับมาจริงเรื่องคงยุ่งยาก" จักรพรรดิไท่อันพรัลลมหายใจยาว "ไปหลี่ลั่วเงินใจเสาะกว่าในอดีตมาก ถึงกับใช้หลี่ฉางเซิงตัวปลอมมาหลอกลวงเรา หลี่ฉางเซิงตัวจริงตอนนี้มีข่าวคราวหรือไม่"

"หลังจากออกจากเมืองเทียนฉีแล้วก็ไม่มีใครพบเขาอีก มีข่าวลือว่าเขาไปหนานเจวี่พะยะคะ" ชั้นที่ใหญ่จั่วซิงตอบ

"หนานเจวี่อย่างนั้นหรือ" จักรพรรดิไท่อันหรีดา "แล้วหลานชายของไปหลี่ลั่วเงินเล่า เมื่อครูนี้อูเหมือนเขาจะทดสอบวรยุทธ์ของเจ้าเป็นอย่างไร"

"เด็กคนนั้นกล้าหาญ คาดว่าวันหน้าจะเป็นผู้สำเร็จการใหญ่พะยะคะ" ชั้นที่ใหญ่จั่วซิงตอบ "สมกับเป็นศิษย์คนสุดท้ายของหลี่ฉางเซิง"

"ในตำราโบราณกล่าวว่าความรุ่งเรืองของผู้สูงศักดิ์ไม่เกินสามรุ่น ก็เสื่อมคลาย สกฏไปหลี่มีคนสามรุ่น แต่ละคนเป็นอัจฉริยะกว่าคนก่อน เพียงแต่ตระกูลขุนนางในราชสำนักสามรุ่นนั้นยาวนานเกินไป ครั้นนี้

เขาย่าหวังจะได้ออกจากเมืองเทียนฉี่เลย" จักรพรรดิไท่อันเอานิ้วเคาะหัวเข้าเบาๆ "ให้ซึ่งต้องจัดการเถอะ ทำให้สะอาดสะอ้านสักหน่อย เจ้าเข้าใจความหมายของเราหรือไม่"

"รับพระบัญชา" ชันทีใหญ่จ้าวซึ่งก้มหน้าจนมองเห็นสีหน้าไม่ชัด

บทที่ 256 การมาฝัน

ในที่สุดไปหลี่ตงจวินกับซือคงฉางเฟิงก็ได้กลับมายังสำนักศึกษาอีกครั้ง ทว่าหลี่เซียนเจิงไม่ได้มาด้วย คนทั้งสองเดินเคียงบ่ากันไปในสำนักศึกษาอย่างรู้สึกไม่คุ้นเคย

เพราะสำนักศึกษาในยามนี้ก็กักก้องไปด้วยเสียงท่องตำรา

แม้ไม่มีแปดคุณชายผู้มีวิชากระบี่โดดเด่นและวรยุทธ์สูงล้ำคอยควบคุมดูแล แต่สำนักศึกษาก็ไม่ได้เงียบเหงาลงแม้แต่น้อยท่ามกลางเสียงท่องตำราก็กักก้อง เหล่าบัณฑิตสวมชุดขาวต่างถือม้วนตำราเดินไปมา ปากถกเถียงคำกล่าวของปราชญ์ในตำรา นี่คือภาพที่แตกต่างจากสำนักศึกษาในความทรงจำของพวกเขา

ตั้งแต่เมื่อไรกันที่สำนักศึกษากลายเป็นสถานที่สำหรับเคร่งอ่านตำราปราชญ์เมธีจริงๆ ไปแล้ว

"ควรให้อาจารย์กลับมาดูสำนักศึกษาจริงๆ" ซือคงฉางเฟิงกล่าวอย่างปลงอนิจจัง

ไปหลี่ตงจวินยิ้มเพราะนึกถึงหน้าของหลี่เซียนเจิงที่แสดงความดูถูกก่อนพวกเขาออกมา คาดว่าอาจารย์คงจะคาดเดาภาพนี้ได้ตั้งแต่แรกแล้ว

เงินหรุผู้ตรวจการสำนักแห่งสถานศึกษาชานเจียนเป็นคนมีฝีมือ
ดังคาด

"พวกเจ้าสองคนกลับมาเมืองเทียนฉี ในที่สุดก็คิดว่าต้องกลับมา
เยี่ยมสำนักศึกษาแล้ว?" เสียงแผ่งด้วยรอยยิ้มดังขึ้น ไปหลี่ตงจวินกับ
ซือคงฉางเฟิงหมุนกายหันไปหา ก็เห็นปราชญ์วัยกลางคนสวมชุดสีเทา
ตลอดทั้งตัวยืนถือม้วนตำราอยู่ตรงนั้น

"เซียนเซิง" ไปหลี่ตงจวินประสานมือคารวะ

ซือคงฉางเฟิงโค้งคำนับและเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคารพนอบน้อม
อย่างยิ่ง "เงินเซียนเซิง" ตอนซือคงฉางเฟิงมาพักอยู่ในสำนักศึกษา
ชั่วคราว เงินหรุได้ถ่ายทอดวิชาทวนยาวสั้นให้เขาหนึ่งชุด ซึ่งช่วยได้มาก
ยิ่งกว่านั้นยังช่วยชี้ทางให้เขาได้กราบหลี่เซียนเซิงเป็นอาจารย์ เขาจึง
ซาบซึ้งใจเงินหรุอย่างมาก

เงินหรุพยักหน้า "ไม่เลว ผ่านไปเพียงปีกว่า แต่ต่างกับตอนแรก
ราวฟ้ากับดิน"

ไปหลี่ตงจวินยิ้มกล่าว "เซียนเซิงมองปราดเดียวกับแยกแยะฟ้ากับดิน
ได้แล้วหรือขอรับ"

"บนตัวคนมีรัศมีอยู่จริง ๆ ผู้เชี่ยวชาญการดูรัศมี ยามมองคนอื่น
ดูเพียงรัศมี ไม่ต้องดูคน" เงินหรุยิ้มแล้วพาทั้งสองเดินเข้าไปยังลาน
ด้านใน ตลอดทางเต็มไปด้วยสีเขียวขจี ดูเหมือนจะปลูกไผ่และต้นไม้
ต้นเล็กไว้น้อย

ไปหลี่ตงจวินมองดูพาลงกล่าวอย่างปลงอนิจจัง "สำนักศึกษา
ไม่เหมือนเดิมแล้วจริง ๆ"

"ที่จริงก็เหมือนเดิม พยัคฆ์มาจากลม มังกรมาจากเมฆ* สำนักศึกษา

* พยัคฆ์มาจากลม มังกรมาจากเมฆ เป็นคำอุปมา หมายถึงการตอบสนองระหว่างสิ่งของชนิด
เดียวกันหรือต่างชนิดกัน

หลังจากนี้ย่อมมีผู้มีความสามารถยอดเยี่ยมเช่นเดียวกับพวกเจ้า
ปรากฏตัวขึ้นอีก" เงินหูกกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ข้ามันใจ"

ชื่อคงฉางเฟิงกัมหนากล่าว "ด้วยความสามารถของเซียนชิง
ต้องเป็นจริงอย่างแน่นอนขอรับ"

"ดูเหมือนตอนเช้าไม่อยู่ พวกเจ้าจะเข้ากันได้ไม่เลว" ไปหลี่ตงจวิน
กล่าวเบาๆ ตอนนั้นหลังจากเขาติดตามหลี่เซียนชิงออกจากเมืองเทียนฉี
เดิมทีชื่อคงฉางเฟิงคิดจะตามไปหลังเสร็จธุระ แต่ถูกเงินหูกกับเซี่ยเซวียน
รั้งไว้ คนทั้งสามอยู่ด้วยกันช่วงหนึ่ง ต่างฝ่ายต่างชื่นชมกันมากและ
ค่อยๆ สนิทกัน ไปหลี่ตงจวินแม้จะเคยได้ยินชื่อคงฉางเฟิงพูดถึง แต่ก็
ยังไม่เคยพบเจออย่างจริงจัง เขาจึงมีความทรงจำเกี่ยวกับเงินหูกค่อนข้าง
เลือนราง

เงินหูกหาเก้าอี้ไม้ไผ่ตัวหนึ่งในลานแล้วนั่งลง "พวกเจ้าร่วมทาง
กับท่านโหวไปหลี่เข้าเมืองเทียนฉีครั้งนี้ เพราะมีคนฟ้องร้องสำนักตรวจการ
ว่าเงินชีโหวก่อกบฏสินะ"

ไปหลี่ตงจวินพยักหน้าแล้วกล่าว "ใช่ขอรับ เดิมทีเวลานี้ข้าควร
เก็บตัวฝึกกระบี่"

"ฝึกกระบี่อะไร" เงินหูกถาม

"ฉินซอนกระบี่ขอรับ" ไปหลี่ตงจวินทำท่าดีดฉิน

"วิชาดี" เงินหูกพยักหน้า "แต่เจ้ามาครั้งนี้นับว่าเสียเที่ยวแล้ว
ท่านโหวไปหลี่ไม่มีทางถูกตัดสินโทษ"

"เพราะเหตุใดขอรับ ปีนันแม่ทัพเยี่ยคุณูการสูงส่งถึงเพียงนั้น
ก็ยังถูกประหารสามชั่วโคตรไม่ใช่หรือขอรับ" ไปหลี่ตงจวินถาม

"คนแตกต่างกัน เวลาแตกต่างกัน ย่อมพูดเหมือนกันไม่ได้" เงินหูก
ลุกขึ้นจากเก้าอี้ไม้ไผ่แล้วหยิบไม้พลองเล่มหนึ่งออกมาจากมุมลาน
"ปีนันสังหารแม่ทัพเยี่ยก็เพื่อสร้างความมั่นคงให้อำนาจของจักรพรรดิ

แต่ตอนนี้การสังหารท่านโหวไปห้กลับเป็นการบีบบังคับให้เป่ยหลี่
เกิดความวุ่นวายอันเกิดจากสงครามรอบด้าน"

ไปห้ตั้งจวินพูลมหายใจ "หลังจากเรื่องเมื่อคืนทำให้ข้าวางใจลง
ได้บ้างแล้ว แต่พอได้ยินเงินเซียนเซิงพูดก็ยิ่งวางใจขึ้นอีกขอรับ ว่าแต่
เงินเซียนเซิง ท่านหยิบพลองมาทำอะไรขอรับ"

"เห็นบอกว่าหนึ่งปีมานี้ฝีมือยุทธ์ร้ายกาจมาไม่ใช่หรือ" เงินหฺรู
สลัดคราบปราชญ์ผู้ทรงภูมิรู้เมื่อครูออกไปแล้วเลิกคิ้ว "ประมือกัน
สักหน่อยดีหรือไม่"

ไปห้ตั้งจวินหัวเราะลั่นแล้วแตะด้ามกระบี่ข้างเอว "เซียนเซิงช่าง
ตรงไปตรงมา เมื่อวานชนที่ผู้นั้นกับพวกข้าคุมเซิงกันเป็นเวลานาน แต่
ไม่ทันได้ลงมือ"

"เห็นได้ชัดว่าลงมือแล้ว ข้ายังขัดเจ้าจนถอย" ชื่อคงฉางเฟิงกล่าว
เยาะเย้ย

"ขั้นที่?" เงินหฺรูตะลึงงัน

"ขั้นที่ใหญ่จั่วชิงขอรับ" ไปห้ตั้งจวินก้มตัวเล็กน้อย

'จิ้ง!' กระบี่ออกจากฝัก

จวินชิงอ่อง

ชิงอ่องนั่งย่นไม่เป็นสุขเพราะกำลังรอข่าวจากสำนักตรวจการ

จนกระทั่งถึงช่วงบ่าย ในที่สุดก็มีคนส่งสารเดินเข้าประตูใหญ่ของ
จวินชิงอ่อง

ชิงอ่องดื่มชาอีกใหญ่แล้วเดินไปหา "เป็นอย่างไร"

คนส่งสารส่ายหน้า "ผู้ตรวจการเงินพูดเพียงสี่คำขอรับ"

"เค้ายังจะมาอุบไว้ไม่เปิดเผยกับข้าอีก! พุดมาตรงๆ ผู้ใดสอนว่าเขา
จะพุดสี่คำหรือห้าคำ!" ชิงอ่องใช้เท้าถีบคนส่งสารจนล้มหงายกับพื้น

"พูดมา!"

"พะยะค่ะๆๆ กระหม่อมพั่งปากเองพะยะค่ะ" คนส่งสารรีบก้มหน้า
"ผู้ตรวจการเงินบอกว่าเรื่องนี้สำเร็จยาก"

"สำเร็จยาก? เสด็จพ่อทรงไม่ยากทำไมหลั้วเงิน?" ซึ่งต้องถอยหลัง
สามก้าวแล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้อย่างอ่อนแรง "ไม่...จะเป็นไปได้อย่างไร!
วันนั้นข้าเข้าวังไปพบเสด็จพ่อ ตอนพูดเรื่องไปหลั้วเงินวางแผนก่อกบฏ
เห็นได้ชัดว่าเขาสนับสนุน เหตุใดพอถึงตอนนี้ทั้งที่ขาดเพียงก้าวเดียว
จู่ๆ เขาก็ไม่สนับสนุนแล้ว"

"เหตุใดถึงสำเร็จยาก!" ข้ารับใช้ที่อยู่ข้างๆ ซึ่งต้องเอ่ยถาม

คนส่งสารส่ายหน้า "ผู้ตรวจการเงินไม่ยอมบอกพะยะค่ะ"

"หึ จวนชิงฮ่องของพวกเรายังไม่หมดสิ้นอำนาจ เขาก็รีบร้อน
จะตัดสัมพันธ์แล้วหรือ" ข้ารับใช้กล่าวด้วยโทสะ "ไม่ยอมบอก? เช่นนั้น
ตอนเขาได้เงิน เหตุใดถึงไม่เห็นจะปฏิเสธ"

ซึ่งต้องเอามือขวากุมหน้าผาก จากนั้นโบกมือเบาๆ พลังกล่าว
อย่างหมดแรง "เจ้าออกไปก่อน"

"พะยะค่ะๆๆ" คนส่งสารรู้สึกรากับได้รับอภัยโทษ จึงรีบยืนขึ้น
แล้วเดินออกไป แต่เพิ่งจะก้าวไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ถอยกลับมา

ข้ารับใช้กล่าวด้วยโทสะ "อะไรอีก!"

คนส่งสารเงยมองไปข้างหน้าแล้วพึมพำกล่าว "มะ...มีแขกมา
พะยะค่ะ"

"แขกที่ใดจะมาตอนนี้ ออกไป!" ซึ่งต้องกล่าวอย่างอารมณ์เสีย

"ท่านฮ่องโมโหถึงเพียงนี้เสียหรือพะยะค่ะ สถานการณ์ในราชสำนัก
เปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง ขึ้นๆ ลงๆ แต่ทุกสิ่งก็เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น
ไม่ช้าก็เพื่อให้ได้มาหรือสูญเสียไปเพียงชั่วขณะ ถึงจะยืนหยัดไม่พ่ายแพ้
ได้นาน" เสียงแหลมเล็กดังมาจากประตู

ชิงอ่องตะลึงงันก่อนจะเงยหน้า "เจ้ามาแล้ว!"

"ขันทีจิ้งเซ่อ จั้วลั้วกงกง!"

ตอนแรกขันทีจิ้งเซ่อผู้นี้เข้าหาเขาก็เพื่อสานสัมพันธ์ระหว่างเขากับขันทีใหญ่จั้วชิงผู้มีอำนาจที่สุดในฝ่ายใน หลังจากนั้นขันทีใหญ่จั้วชิงก็ชี้ทางให้เขาโค่นล้มไปหลี่ลั้วฉินเพื่อเอาใจเสด็จพ่อเพื่อตำแหน่งรัชทายาท กล่าวได้ว่าสิ่งที่เขาทำทั้งหมดในตอนนี้ล้วนเป็นแผนการของขันทีใหญ่จั้วชิง แต่ในช่วงเวลาสำคัญที่สุดเช่นนี้ ขันทีใหญ่จั้วชิงกลับหายไปและบอกเพียงให้ชิงอ่อง 'รอ' อยู่ตลอด!

"ในที่สุดเจ้าก็มาเสียที!" น้ำเสียงของชิงอ่องเรียกได้ว่ากัดฟันอย่างเคียดแค้น

จั้วลั้วกงกงแยมั้ม "ขันทีใหญ่รู้สึกราวโอกาสที่รอคอยมาถึงแล้ว จึงให้กระหม่อมมาพบท่านที่นี่พะยะค่ะ"

บทที่ 257 ศึกที่จะมาถึง

ภายในสำนักศึกษา ไปหลี่ตงจวินกับซือคงฉางเฟิงเก็บอาวุธแล้ว
เช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

เงินหุบดู่บนบนแขนเสื้อเบาๆ พลางยิ้มเล็กน้อย "ไม่เลว"

ซือคงฉางเฟิงถือโอกาสทิ้งทวนแล้วลงไปในอนบนพื้น "พวกข้า
สองคนทุ่มสุดกำลังมาครึ่งวันจนหมดเรี่ยวแรงแล้ว เขียนเชิงมือซ้าย
หนึ่งฝ่ามือ มือขวาหนึ่งหมัด ไม่เคยขยับเกินสามก้าว ไม่เลวที่ได้กัน
ขอรับ..."

ไปหลี่ตงจวินเดินไปนั่งที่โต๊ะและรินน้ำชาถ้วยใหญ่มาดื่มหมด
รวดเดียว "เขียนเชิงเป็นบัณฑิตไม่ใช่หรือ เหตุใดเก่งกาจถึงเพียงนี้ขอรับ"

"ถึงอย่างไรข้าก็เป็นผู้ตรวจการสำนักของสถานศึกษาซานเฉียน
สถานศึกษาซานเฉียนยืนหยัดในยุทธภพมาร้อยปีโดยไม่ล้มลงไหนเลย
จะมีแต่บัณฑิตเพียงอย่างเดียว ข้าคือผู้คุ้มกันสำนักรุ่นนี้ ย่อมต้องสู้เป็น
อยู่แล้ว" เงินหุบเดินมายังข้างกายไปหลี่ตงจวินแล้วรินชาให้ตนเองหนึ่งถ้วย
"อีกอย่างอย่ามองว่าข้าดูสบายๆ ที่จริงแล้วก็เหนื่อยมากเหมือนกัน"

"มองไม่ออกเลยขอรับ" ซือคงฉางเฟิงยิ้มขึ้น

"ถึงอย่างไรก็เป็นบัณฑิต ต่อให้มีภูเขาล่มตรงหน้าก็สีหน้าไม่เปลี่ยน
ถึงเหนื่อยก็ต้องเก็บไว้ในใจ" เงินหูลืมซาหนึ่งคำ

ไปหลี่ตงจวินพลันกล่าว "เช่นนั้นหลังจากท่านไม่อยู่แล้ว ผู้คุ้มกัน
สำนักขุนต่อไปของสถานศึกษาซานเจียนคือใครขอรับ"

"เซียะเซวียนอย่างไรเล่า" เงินหูลืมกล่าว

ไปหลี่ตงจวินตกตะลึง "นอกจากอ่านตำราแล้วเขายังสู้เป็น
ด้วยหรือขอรับ"

ชื่อคงฉางเฟิงเกาศีระชะ "เขาบอกเองว่าไม่เป็น"

"ตอนนี้ไม่เป็น แต่ต้องมีสักวันที่เป็น" เงินหูลุกกล่าวเสียงเบา

"จักรพรรดิไท่อันคิดจะแต่งตั้งกลางหย่าอ่องเป็นรัชทายาทสินะ"
ไปหลี่ตงจวินเอ่ยโพล่งขึ้นมา

ชื่อคงฉางเฟิงตกตะลึง แม้คนห่างไกลราชสำนักอย่างเขาก็รู้ว่า
ประโยคนี้หมายความว่าอะไร จึงเอ่ยเตือนเสียงเบา "ตงจวิน"

เงินหูลุกกระพือเท้าเบาๆ หนึ่งที่สายลมระลอกหนึ่งแผ่ออกมาจากเท้า
แล้วหอบฝุ่นลอยตลบขึ้นมาในรัศมีสามสิบจั้ง เงินหูลุกยกหน้าเล็กน้อย
"ไม่มีคน"

"เซียนเชิงก็กลัวที่จะเอ่ยเรื่องพวกนี้ด้วยหรือขอรับ อาจารย์ข้า
ไม่เห็นกลัวเลย" ไปหลี่ตงจวินสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน

เงินหูลุกเฝ้านามองฟ้า "เซียนเชิงคือผู้หลุดพ้นจากเรื่องทางโลกแล้ว
แต่ข้าไม่ใช่ ยังคงเป็นปราชญ์แดนมนุษย์ เหตุใดเจ้าถึงกล่าวคำเมื่อครู่นี้"

"ข้าแค่คิดว่าที่พวกข้าถ่อมาตั้งไกลพ้นหลี่ครั้งนี้ ใครคือคนที่ได้
ผลประโยชน์กันแน่" ไปหลี่ตงจวินเอานิ้วเคาะโต๊ะหินเบาๆ "หลังจาก
เรื่องของแม่ทัพเยี่ย ความสัมพันธ์ระหว่างจักรพรรดิกับท่านปู่ของข้า
ก็นับว่าไม่ลงรอยกัน คราวนี้เขาต้องการให้สำนักตรวจการสอบสวนท่านปู่
ไม่ว่าอย่างไรก็มีแต่ทำให้ความสัมพันธ์แย่งลงขอรับ หากเขาลงโทษท่านปู่

ของข้าก็เข้าใจได้ว่าตัดสินใจจะยึดอำนาจทางการเมืองคืนอย่างอำมหิต แต่เขากลับไม่ลงโทษท่านปู่ เช่นนั้นเขาทำเพื่ออะไร อ๋องผู้那儿ที่เป็นผู้ฟ้องร้องหลังจากนี้ย่อมกลายเป็นหนามยอกอกของจวนเจิ้นซีโหว่ แต่หลานหย่าอ๋องที่คุ้มกันท่านปู่ ตลอดทางล้วนเคารพนอบน้อม สังหารขับไล่ศัตรู เอาชีวิตแลกความปลอดภัยของท่านปู่ เขาย่อมต้องเป็นที่ชื่นชอบของจวนเจิ้นซีโหว่ของพวกเราแน่ เมื่อมีจวนเจิ้นซีโหว่ของพวกเราคอยสนับสนุนก็ย่อมชนะอ๋องทุกคนในไต้หวัน!"

"วิเคราะห์ได้ไม่เลว" เงินหูพยักหน้า

"จักรพรรดิก็คงสนับสนุนการต่อสู้แบ่งพรรคแบ่งพวกเช่นนี้ด้วยหรือขอรับ" ไปหลี่ตงจวินเล็กคิ้วกล่าว

"หรือว่าจักรพรรดิไท่อันไม่ได้ทรงคว่ำบัลลังก์มาด้วยวิธีเช่นนี้เล่า" เงินหูยิ้มซาหนึ่งอีก "คุยกันแค่นี้เถอะ"

ไปหลี่ตงจวินถอยหลังหนึ่งก้าวแล้วก้มศีรษะเล็กน้อย "ทราบแล้วขอรับเสียนเซิง"

"หนึ่งปีมานี้เจ้าเปลี่ยนไปเยอะมากจริงๆ ไม่ใช่เพียงด้านวรยุทธ์ตัวเจ้าเมื่อก่อนคงไม่มีทางสนใจเรื่องพวกนี้" เงินหูมองไปหลี่ตงจวินที่หนึ่ง

ไปหลี่ตงจวินยิ้ม "หนึ่งปีมานี้ข้าอยู่แต่ในเรือนเก่าของอาจารย์ปู่เงินอ่านตำราเก่าที่เขาทิ้งไว้เยอะมาก เมื่อก่อนไม่ชอบอ่านตำรา ตอนนี้อมาคิดดูแล้วเสียนเซิงพูดถูกขอรับ ในตำรามีได้หลายอยู่"

"ตำราสามารถช่วยให้รู้ความกว้างใหญ่ของไต้หวัน ส่วนไต้หวันใหญ่เพียงใด ต้องดูเส้นทางที่ตนเองก้าวไป" เงินหูก้มหน้าลง "ข้ามายังเมืองเทียนฉีก็เพราะอยากขยายไต้หวันของตัวเองให้มากขึ้นอีก"

"ไม่ได้กินข้าวในสำนักศึกษามานานมากแล้ว" ไปหลี่ตงจวินนั่งลง "มือเย็นกินที่นี้แล้วกัน เสียนเซิงคิดว่าอย่างไรขอรับ"

"ยอมดีอยู่แล้ว" เงินหุบมือกล่าว

ไปหลี่ตงจวินมองไปรอบๆ "ก็ยังเงียบเหงาอยู่ดี พวกศิษย์พี่รองเหลยกับศิษย์พี่ลั่วเซี่ยนไม่อยู่แล้ว"

"คุณชายชิงเกอ คุณชายหลิวเยวี่ และคุณชายโม่เงินออกจากเมืองเทียนฉีไปหมดแล้ว ต่างกำลังท่องเที่ยวไปในใต้หล้า เดิมทีนิสัยของพวกเขาเหมาะกับยุทธภพ ไม่ได้เหมาะกับราชสำนัก" เงินหุบดื่มชาหนึ่งคำ "ทิศทางลมของเมืองเทียนฉีใกล้จะเปลี่ยนแล้ว หากอยู่ที่นี้เสื้อผ้าก็จะเปื้อน"

"เช่นนั้นเซี่ยนเซิง?" ไปหลี่ตงจวินถามอย่างสงสัย "ก็จะสนับสนุนหลวงหย่าอ๋องด้วยหรือไม่ขอรับ"

"ข้าเป็นบัณฑิต จะอยู่ที่ใดก็เหมือนกัน" เงินหุบถอนหายใจ "อีกทั้งหลวงหย่าอ๋อง...สถานการณ์ของเขาลำบากยิ่ง"

"ไม่พูดถึงแล้ว เรื่องน่ารำคาญ จริ่งลี ศิษย์พี่รองเหลยไปที่ใดแล้วขอรับ เมื่อครู่นี้เซี่ยนเซิงไม่ได้บอกว่าเขาไปท่องเที่ยวใต้หล้า" ไปหลี่ตงจวินถาม

"ความฝันของเหลยเม้งชาคือการทำความดีความชอบ สร้างผลงานในสนามรบ เส้นทางนี้เขาเป็นคนเลือกเอง ไม่มีทางย้อนกลับได้ตั้งนานแล้ว" เงินหุบกล่าวเสียงขรึม "เขาออกจากเมืองเทียนฉีเพราะได้รับคำสั่งให้ไปตามหาที่อยู่ของพระชายาจึงอ๋อ้อฮั่นฮั่น"

"อ๋อฮั่นฮั่นเล่า นางไปแล้วหรือขอรับ" ไปหลี่ตงจวินลุกขึ้นยืนโดยพลัน

"ถูกคนลักพาตัวไปแล้ว คนพวกนั้นวรยุทธ์สูงส่ง เคลื่อนไหวรวดเร็ว จวนจิ้งอ๋อ้อฮั่นกับจวนหลวงหย่าอ๋องแทบไม่ทันได้ตอบโต้ คนก็ออกจากเมืองเทียนฉีไปแล้ว ได้ยินว่าคนพวกนั้นไปถึงหนานเจวี่ จากนั้นก็ไม่รู้ร่องรอยแล้ว เหลยเม้งชาได้รับคำสั่งให้ออกไปตามหานาง จนถึงตอนนี้ยังไม่กลับมา" เงินหุบกล่าวอย่างเซื่องซำ

ไปหลีตงจวินขมวดคิ้ว "เยี้ยตังจือเป็นคนทำหรือขอรับ"

"ตอนนี้ยังไม่รู้ พลังของคนพวกนั้นแข็งแกร่งเกินไป ประมุขพรรคอิงเว่ยลงมือเองก็ยังขัดขวางไม่ได้ ข้าคิดว่าไม่ใช่เยี้ยตังจือทำ" เงินหูกล่าวเสียงขรึม "แต่ข้ารู้สึกว่เรื่องนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับเยี้ยตังจือแน่ กระทั่งปลายทางที่อิ้วเหวินจวินจะไปก็คือที่ที่เยี้ยตังจืออยู่"

"เป็นเช่นนั้นหรือ" ไปหลีตงจวินนั่งลงและก้มหน้ากล่าวเพิ่มว่า

"ดูเหมือนเจ้าจะดีใจมากไม่ใช่หรือ" เงินหูถาม

ไปหลีตงจวินถอนหายใจเบาๆ "เรียกว่า...ไม่ค่อยสบายใจมากกว่าขอรับ"

ฟ้าใกล้จะมีดแล้ว คนทั้งสามกินอาหารเย็นอย่างเรียบง่ายในลานสำนัก เทียบกับหลีเซียนเซิงที่เงินหูบอกว่าปราชญ์ผู้หลุดพ้นจากเรื่องทางโลกแล้ว เขาดูละเอียดอ่อนกว่ามาก เพียงสุรารหนึ่งกากับแก้มสองสามอย่าง นึกถึงหลีเซียนเซิงเมื่อปีนั้น แต่ละมือนี่ต้องมีไก่อ่าง สุรารสเลิศจะขาดไปไม่ได้ ช่างน่าเบื่อจริงๆ...

ไปหลีตงจวินเตาะลื่นแล้ววางตะเกียบลง "ข้าจะกลับแล้ว ชื่อคงฉางเฟิง คือนี่เจ้าอยู่ที่สำนักศึกษาแล้วกัน"

"หา? เหตุใดเล่า" ชื่อคงฉางเฟิงกล่าวอย่างฉงน

ไปหลีตงจวินตอบโหล่งของเขา "เงินเซียนเซิงนับว่าเป็นอาจารย์คนหนึ่ง ไม่ได้พบกันนาน คือนี่เจ้าต้องขอคำชี้แนะเรื่องวรยุทธ์ให้เต็มที่ พวกข้าอาจจะต้องออกจากเมืองเทียนฉีเร็วๆ นี้ก็ได้"

"ถึงพวกเจ้าไป ข้าก็ยังอยู่เมืองเทียนฉีต่อไปได้..." ชื่อคงฉางเฟิงกล่าวอย่างรุนแรง

"ตามนี้แล้วกัน" เงินหูกดชื่อคงฉางเฟิงที่กำลังจะลุกลงไป "เดินทางระวังด้วย"

ไปหลีตงจวินกำศรัชะให้เขาพลาถกล่าว "เซียนเซิงวางใจขอรับ จะไม่ตายแน่"

บทที่ 258 ชายหนุ่มลุยเดี่ยว

หลังจากไปหลีตงจวินก้าวออกจากประตูไป ชื่อคงฉางเฟิงก็อดถามไม่ได้ "เขียนเซิง เหตุใดตงจวินถึงจงใจกลับไปคนเดียวขอรับ"

เงินหุซายตามองไปที่มุมหนึ่ง "ดูเหมือนตัวเขาเองก็สังเกตเห็นแล้ว"

ที่มุมหนึ่งมีชายเสื้อสีขาวพลั่วไหวอยู่ตรงนั้น ชื่อคงฉางเฟิงมองไปก่อนเอ่ยอย่างตกตะลึง "อาจารย์"

ผู้ที่ยืนอยู่คือหลีเขียนเซิง หลีเขียนเซิงเดินมายังข้างใต้หินและมองดูอาหารบนโต๊ะคราหนึ่งก่อนเผยแววดาตุฎออกมาหลายส่วน ก่อนมองไปยังประตูที่ไปหลีตงจวินออกไปพลางถอนหายใจ "ใช่ แต่ครั้งนี้ดูเหมือนเขาคิดจะรับมือคนเดียว"

ชื่อคงฉางเฟิงไม่เข้าใจ "อาจารย์ เงินเขียนเซิง พวกท่านกำลังพูดอะไรกันขอรับ"

"ข้อพิพาทในครั้งนี้จักรพรรดิไท่อันไม่มีทางจะต้องไปหลีลั่วเงิน แต่ข้าเดาว่าเขาต้องไม่ยอมปล่อยไปหลีตงจวินไปแน่ ความรุ่งเรืองของผู้สูงศักดิ์ไม่เกินสามรุ่นก็เสื่อมคลาย สำหรับสกุลเซียวแห่งเป่ยหลี

หลานชายของสกุลไปหลีดยอดเยี่ยมกันไป" หลีฉางเซิงหาวหอด

"ตงจวินมีอันตรายน!" ชื่อคางเฟิงคว่ำทวนเตรียมจะตามออกไป

"ไม่ต้องรีบร้อน" ฉินหฺยฺเหินมือมาขวางเขาไว้ แล้วมองหลีเซียนเซิง หลีเซียนเซิงยิ้ม "ไม่ต้องรีบ...รอ"

นอกสำนักศึกษา ไปหลีตงจวินสาวเท้าเดินไปข้างหน้า

ดูเหมือนไม่ว่าเมื่อไรเวลาที่เขาลงมือมักมีคนเข้ามาช่วยเหลือเสมอ ทั้งเหลยเมิงซา เวินหฺวี่ว เซียวร่วเฟิง เยียดึงจื่อ หลีฉางเซิง มีคนเหล่านี้ อยู่ข้างหลังตน ไม่ว่าศัตรูที่ปรากฏจะแข็งแกร่งเพียงใด เขาก็ไม่มีอะไร ต้องกังวล ไม่มีอะไรต้องเกรงกลัว แต่สุดท้ายก็ต้องมีสักวันที่คนเหล่านี้ ไม่ได้อยู่ข้างกาย ในวันที่เดินอยู่ในยุทธภพ ข้างกายของเขานอกจากดาบ และกระบี่ของตนแล้วก็ไม่มีคนอื่น!

"เช่นนั้นครั้งนี้ให้ข้าดูสักหน่อย ชีตจำกัดของข้าอยู่ตรงที่ใด!" ไปหลีตงจวินกอดบั้นุ่หร่านเงินที่ข้างเวิพกลางตะโกน แล้วเดินเข้าไปยัง ถนนที่อยู่เบื้องหน้า

นักดาบร่างบึกบึนยืนอยู่ตรงนั้น เขาสวมหมวกไม้ไผ่สานคล้าย ชาวประมง ก้มหน้าเล็กน้อย จิตสังหารพลันบังเกิด

"ไปหลีตงจวิน?" นักดาบผู้นั้นเอ่ยเสียงเบา

"เจ้าจะมาฆ่าข้า?" ไปหลีตงจวินก้มตัวพลงใช้มือกุมด้ามกระบี่

"ใช่" นักดาบกล่าวเสียงเคร่งขรึม

"เจ้าคู่ควรหรือ!" ไปหลีตงจวินทะยานออกไป ภายในชั่วพริบตา กระบี่ก็มาถึงตรงหน้านักดาบแล้ว

วิชากระบี่สังหารพริบตา

ไปหลีตงจวินฝึกวิชากระบี่ชุดนี้จากบิดามานานแล้ว แต่เป็น ครั้งแรกที่เขาใช้ออกมาได้รวดเร็วและรุนแรงเช่นนี้

ตั้งแต่เขาก้าวออกมาจากสำนักศึกษาก็ลอบสะสมปราณกระบี่อยู่
ภายใน รอเพียงเวลานี้เท่านั้น

ชักกระบี่!

คนทั้งสองพุ่งสวนกัน 'ซึง!' ปู่หว่านเงินกลับเข้าฝัก

ฟุบ!

หมวกไม้ไผ่สานของนักดาบถูกกระบี่ฟันขาดเป็นสองส่วนก่อน
ร่วงลงพื้น

ส่วนดาบของเขาถูกชักออกมาเพียงครั้งเดียว

"วิชากระบี่ดี" มุมปากของนักดาบยกขึ้นอย่างแข็งทื่อ

"ดาบของเจ้า ข้าไม่เคยเห็น" ไปหล่ตงจวินกล่าวเสียงขรึม

นักดาบเก็บดาบที่ชักออกมาครั้งหนึ่ง แล้วไขปลายเท้าฟุ้งถอยห่าง
ออกไปสามก้าวอย่างรวดเร็วจนมาถึงข้างกำแพง เขาเช็ดคราบเลือด
ที่มุมปาก เยกหน้าที่มีรอยแผลเป็นจากดาบขึ้น แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มเย็นชา
"คุณชายไม่ต้องรีบร้อน"

เสียงขลุ่ยเซียวหยกพลันดังมาจากบนกำแพง

ท่ามกลางราตรีอันหนาวเหน็บ เสียงไฟระเือนุ่มนวลนี้กลับเผย
ความเข้มงวดดุจดั่งหลายส่วน

ชายชุดครามถือขลุ่ยเซียวหยกยืนอยู่บนกำแพงเบื้องหลังนักดาบ
จากนั้นหญิงในชุดหล้าสีก็ปรากฏตัวข้างๆ เขา นางร่ายรำเคล้าคลอ
เสียงขลุ่ยเซียวหยก นักดาบก้าวออกมาข้างหน้าหนึ่งก้าว "ใช่แล้ว
พวกเราคือเซียวเส้าจิวเฉิง เฟิงหวงไหล่อี้ (ศิลปะอันสูงส่งสามารถ
เชื่อมถึงจิตวิญญาณ เพื่อนิมิตหมายมงคล)"

ไปหล่ตงจวินไม่ได้แสดงท่าทีอันใด

"อันดับสี่บนทำเนียบมือสังหารแห่งยุทธภพ ข้าคือนักดาบจิวเฉิง"
นักดาบกล่าวเสริม

ไปหลีตงจวินสายหน้า "ไม่เคยได้ยิน"

เขาไม่ได้โกหกไปหลีตงจวินเพิ่งเริ่มฝึกยุทธ์มาไม่กี่ปี ทั้งยังไม่เคยออกท่องยุทธภพอย่างแท้จริง จึงไม่รู้เรื่องพวกนี้เลยแม้แต่หน่อย ยิ่งกว่านั้นเมื่อเขาเข้าสู่ยุทธภพก็ได้เจอบุคคลอย่างหลีฉางเซิงอันดับหนึ่งในยุทธภพเงินหรือผู้ตรวจการสำนักของสถานศึกษาซานเฉียน สิ่งทีเรียกว่าอันดับสี่ของทำเนียบมือสังหาร...

นับเป็นอันใด!

ไปหลีตงจวินกระโดดทะยานแล้วชักกระบี่แทงไปยัง 'เฟิงหวง'

หญิงชุดหลากสีแย้มยิ้มก่อนโบกแขนเสื้อข้างหนึ่งไปพันรอบกระบี่ของไปหลีตงจวิน

"สี่สันพร่างพราว" ไปหลีตงจวินไม่แม้แต่จะมอง เพียงกวัดแกว่งกระบี่อย่างรวดเร็ว พันแขนเสื้อหลากสีเหล่านั้นขาดกระจุย

เพียงแต่ภายใต้แขนเสื้อกลับมีเข็มเงินพุ่งออกมา

ไปหลีตงจวินพลันกระโดดถอยหลังพร้อมवादเหวี่ยงกระบี่ปิดเข็มเงินเหล่านั้น ก่อนลงไปยืนอยู่บนหลังคาฝั่งตรงข้ามกับพวกเขา

หญิงชุดหลากสีแย้มยิ้ม "ความสามารถของคุณชายมีเพียงกระบวนท่าชักกระบี่พริบตาเท่านั้นหรือ ยังไม่พอจริงๆ..."

"ยังไม่พอ?" ไปหลีตงจวินยกยิ้มแล้วค้อมตัวเล็กน้อย เพียงพริบตาเขาก็พุ่งปราดมาอยู่ข้างกายหญิงชุดหลากสี หญิงชุดหลากสีตกตะลึงและรีบสะบัดแขนเสื้อ แต่เงาร่างของไปหลีตงจวินกลับหายไปแล้ว

"พอหรือยัง!" ไปหลีตงจวินพินกระบี่ลงมาจากเบื้องบน แขนเสื้อหลากสีของหญิงสาวพลันขาดครึ่งทันใด

"ระวัง กระบวนท่าเงาพริบตา!" นักดาบที่อยู่ด้านล่างกระโดดขึ้นมาบนกำแพงและใช้ดาบปิดกระบี่ของไปหลีตงจวินกลับไป

"โห ชักดาบออกมาแล้ว แต่ก็มีเพียงแค่นี้หรือ" ไปหลีตงจวิน

ตะปลายเท้า ก่อนหมุนตัวเล็กน้อย "ดูกระบี่นี่อีกครั้ง! กระบี่นี้เรียนมาจากศิษย์พี่ของข้า นามว่าอันดับสามในไต้หวัน! ศิษย์พี่ข้าบอกว่า หลี่เซียนเชิงอาจารย์ของพวกเขาวิชากระบี่ชื่อว่าอันดับสองในไต้หวัน เขาสู้เซียนเชิงไม่ได้ จึงตั้งชื่อมันว่าอันดับสามในไต้หวัน หรือก็คือรองจาก หลี่เซียนเชิง รองจากวิชากระบี่ของหลี่เซียนเชิง มีเพียงเขาเดียวร่ำเวียงเพียงคนเดียว แต่ข้าไม่ยอมรับ เพราะยังมีข้าไปหลี่ตงจวินอีกคน! แค่ว่าพวกเขายังไม่พอมือหรือ!"

ปราณกระบี่หนักอึ้งดังภูเขาไท่ซานพลันกดทับลงมา!

หญิงชุดหลากสีกับนักดาบผู้นั้นถูกปราณกระบี่กดตกลงมาในพริบตา ครั้นจะยืนทรงตัวได้ก็ถูกปราณกระบี่กดทับลงมาจนยืนตรงไม่ได้

ไปหลี่ตงจวินตะโกนอย่างโกรธเกรี้ยว "ข้าจะกดพวกเจ้าให้เงยศีรษะไม่ขึ้น!"

"เซียวเสา!" หญิงชุดหลากสีตะโกนเสียงต่ำ

เสียงขลุ่ยเซียวหยกอันกระจ่างใส่ม้วนวลดังขึ้นอีกครั้ง รวากับจู่ๆ ก็ถูกคนโอบขึ้นมามีอย่างนุ่มนวลท่ามกลางสายลมในอากาศ

ปราณกระบี่ที่กดทับลงมาสลายไปในพริบตา

ชายผู้นั้นหันกลับตาเปล่าขลุ่ยเซียวหยกเบาๆ สายลมอ่อนโยนพัดผมบนหน้าผากของเขาให้ปลิวขึ้น

ในที่สุดหญิงชุดหลากสีกับนักดาบก็มีโอกาสได้พักหายใจ ทั้งคู่ถีบตัวถอยไปอย่างรวดเร็ว

ไปหลี่ตงจวินหันไปมองชายเปล่าขลุ่ยเซียวหยกด้วยรอยยิ้ม "ที่แท้เจ้าก็คือหัวหน้า"

ชายผู้นั้นไม่มองเขา ยังคงเปล่าขลุ่ยเซียวหยกอย่างเคลิบเคลิ้ม

ไปหลี่ตงจวินนึกถึงคุณชายซิงเกอลัวเซวียน ดูเหมือนลัวเซวียนนักวิชาเสียจะมารสะกดหูเป็นเหมือนกัน ถึงแม้ลัวเซวียนจะไม่เคยสอนวิชา

การทำลายวิชานี้ให้ตน แต่เสียงทั้งหมดล้วนมีต้นกำเนิดมาจากขลุ่ย
เซียวหยก

ชุดให้แตกกระจุกก็พอแล้ว!

ปู้หฺร่วฉินเสียดแสงวาบไปถึงตรงหน้าชายผู้นั้น

ทว่ากลับถูกอาวุธอีกชิ้นหนึ่งคืบไว้ อาวุธนั้นคล้ายกับกรงเล็บ แต่ก็
คล้ายกับคราดที่ใช้ทำไร่ไถนา ทว่าผู้ที่ถือมันมาขว้างเบี่ยงหน้าชาย
เปาขลุ่ยเซียวหยกกลับเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง

"เจ้าคือไหลอี้?" ไปหลี่ตงจวินยิ้ม

เซียวเส้าจิวเฉิง เฟิงหวงไหลอี้ คนบนยุทธภพช่างประดิดประดอย
เสียจริง

บทที่ 259 เฟื่องหวงไหลอี้

พูดถึงคำว่าประติตประตอย ไปหลีตงจวินอดนึกถึงคุณชาย
ชิงเกอหลัวเซวียนศิษย์พี่ของตนไม่ได้ ทุกครั้งก่อนออกโรงจะต้องมีดนตรี
บรรเลง หลังปรากฏตัวก็ต้องโปรยดอกไม้ โปรยดอกไม้เสร็จก็จะยืม
เล็กน้อย หลังจากยืมเสร็จก็จะหยิบดอกไม้ หลังจากหยิบดอกไม้แล้ว
ก็ต้องพูดประโยคหนึ่ง

'ข้าคือคุณชายชิงเกอหลัวเซวียน'

เทียบกันแล้วคนตัวสูงสวมหมวกसानแบบชาวประมง คนที่ชื่อเฟื่องหวง
สวมชุดลายพริ้วหลากสี แล้วยังมีคนที่เป่าขลุ่ยยามเผชิญศัตรูในด้าน
ความประติตประตอยนั้นมีแต่คำว่าเหนือกว่า ไม่ด้อยกว่าเลย

เช่นนั้นต่อไปเวลาตนออกโรงควรมีท่าทางอย่างไร

ก็ต้องดีมีสุราสินะ

ไปหลีตงจวินหยิบกาสุราข้างเอนออกมาแล้วแหยงหน้าดื่มก่อน
อีกหนึ่ง กาสุราของเขาทำมาจากหยกขาว มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่
ของธรรมดา สีคนนั้นเห็นการกระทำของไปหลีตงจวินก็พากันหวาดระแวง
กลัวว่าในกาสุราจะซ่อนอาวุธสังหารบางอย่างที่ร้ายกาจ

ทว่าไปหลี่ตงจวินเพียงดื่มสุราหนึ่งอีกจริง ๆ

คงต้องมีประโยคเปิดตัวด้วยสินะ

ข้าคือไปหลี่ตงจวิน? ธรรมชาติเกินไป ต้องมีคำเรียกขานสักหน่อย
ข้าคือคุณชายชิงเกอหลัวเซวียน ข้าคือหลวงหย่าอ๋องเซียววูเฟิง ข้าคือ
หลี่เซียนชิงแห่งสำนักศึกษา แล้วตนเล่า ข้าคืออันธพาลน้อยแห่งเมือง
กานตงไปหลี่ตงจวิน? ไม่ได้ๆ ฉายานี้เมื่อก่อนยังพอได้ แต่ตอนนี้
พูดออกไปไม่ได้จริงๆ ได้หาลำยิ่งใหญ่อีกถึงเพียงนั้น เมืองกานตงนับเป็น
อะไร อันธพาลน้อยนับเป็นอะไร ท่านปู่ยังถูกเรียกว่าเทพสังหารเลย

ไปหลี่ตงจวินที่อยู่ระหว่างความเป็นความตายกำลังเหม่อลอยเช่นนี้

ทว่า 'เซียวเสาจิวเจิง เฟิงหวงไห่ลือ' มือสังหารทั้งสี่กลับไม่กล้า
ลงมือบ่มบ่าม เพราะคิดว่าชายหนุ่มผู้มีลูกไม้สารพัดตรงหน้ากำลัง
วางแผนอะไรอยู่

ภายในช่วงขณะหนึ่งนี้บรรยากาศค่อนข้างประหลาด

คนทั้งสี่ยืนนิ่งอยู่กับที่ กลั่นหายใจเตรียมเคลื่อนไหว

ไปหลี่ตงจวินขมวดคิ้วเล็กน้อย พลังครุ่นคิด

ทันใดนั้นภายในหัวก็บังเกิดแสงเจิดจ้า

ไปหลี่ตงจวินแยมยิ้ม มือขวาชูปู่หว่านเงินขึ้น มือซ้ายถือกาสุรา
แล้วแหงนหน้าดื่มหนึ่งอีก จากนั้นลดกาสุราลงแล้วยิ้มเล็กน้อย

"คารวะทุกท่าน ข้าคือเซียนสุรา ไปหลี่ตงจวิน"

"อะไรนะ" ทุกคนตะลึงงัน

"ฮ่าๆๆ วิเศษ!" ไปหลี่ตงจวินยกกระบี่พุ่งไปยังข้างกายนักดาบ
ผู้นั้น "เจ้าถอยไปก่อนเถอะ"

นักดาบคำรามอย่างโกรธเกรี้ยวแล้วชักดาบออกมาฟาดฟันใส่
ไปหลี่ตงจวิน

ไปหลี่ตงจวินเหวี่ยงกระบี่โดยไม่หันไปมอง ดาบของอีกฝ่ายถูกมัด

จนร่วงลงพื้น จากนั้นไปหีสัตว์จวนก็ถีบอีกฝ่ายกระเด็นออกไป
นักดาบผู้นั้นลอยไปกระแทกกำแพงหินและหมดสติทันที
ไปหีสัตว์จวนดื่มสุราอีกหนึ่งคำ แล้วมองหญิงชุดหลากสี
ดวงตาของหญิงชุดหลากสีกลับเปล่งประกายแวบหนึ่ง ก่อนเผย
รอยยิ้มจางๆ และเอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวล "คุณชาย..."

ดวงตาคู่นั้นคล้ายกับเผยประกายแสงสีแดงมีเส้นหน้าตาดูออกมา
ไปหีสัตว์จวนชะงักงัน
สีหน้าของหญิงชุดหลากสีดูอ่อนโยนยิ่งขึ้น "คุณชาย ช่างไม่รู้จักร
ณอมพฤษาอาลัยหยกเอาเสียเลย"

แววตาของไปหีสัตว์จวนก็อ่อนโยนขึ้นมา กระป๋องในมือลดลงอย่างช้าๆ
หญิงชุดหลากสีเดินออกมาสองสามก้าวแล้วหยุดยืนอยู่ตรงหน้า
ไปหีสัตว์จวน นางยื่นมือมาเชยคางของเขาเบาๆ พลางพูดด้วยเสียงเย้ายวน
"ช่างเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดีจริงๆ..."

บนกำแพงหินชายถือขลุ่ยเชยวหยกเป่าเพลงชวนหลอนขึ้นมาอีกครั้ง
เด็กชายที่ถืออาวุธประหลาดยังคงยืนอยู่ข้างๆ เขาและมองดูสถานการณ์
เบื้องล่างอย่างระแวดระวัง

"คนผู้นั้นน่าจะได้โน้ตวิชาเสน่ห์ของเฟิงหวงแล้วสินะ" เด็กชายเอ่ย
เสียงเบา

ชายผู้เป่าขลุ่ยไม่ตอบ ทว่าเพลงบทนั้นยิ่งเป่าท่วงทำนองก็ยิ่ง
ฮึกเหิมขึ้น

ปลายนิ้วของหญิงชุดหลากสีสะท้อนแสงเป็นสีเงินและหยุดอยู่ที่
ลำคอของไปหีสัตว์จวน

"น่าเสียดาย"

หญิงชุดหลากสีใช้มือปาดเบาๆ

ทว่าลำคอของไปหีสัตว์จวนกลับถอยไปข้างหลังหนึ่งซุนอย่างฉับพลัน

จากนั้นไปหาลี้ตงจวินก็อ้าปากพ่นสุราใส่หญิงชุดหลากหลายสี แม้นางจะรีบหลบแล้วแต่ก็ยังถูกสุราพ่นใส่ไม่น้อย จึงรีบเช็ดสุราออกด้วยสีหน้าตื่นกลัว

ไปหาลี้ตงจวินยิ้ม "เจ้าน่าจะรู้สึกโชคดีที่ได้เจอเงินหูจิวของข้า ไม่เช่นนั้นนั้นในสุรานี้ต้องมีพิษแน่ ใบหน้าอันงดงามของเจ้าก็คงรักษาไว้ไม่ได้แล้ว"

หญิงชุดหลากหลายสีโมโหและตะคอกใส่ "เหตุใดเจ้าถึงไม่โดนวิชาเสน่ห์!"

ไปหาลี้ตงจวินเกาศีรษะ "ข้ารู้สึกว่าการนี้ง่ายมาก"

"อะไร" หญิงชุดหลากหลายสีถอยหนึ่งก้าว

"เจ้ายัง...ดงามไม่พอ" ไปหาลี้ตงจวินทำหน้าที่เหมือนกำลังกล่าวเรื่องที่สมเหตุสมผล "ดังนั้นอย่ามัวยั่ววนข้าไม่ได้!"

หญิงชุดหลากหลายสีผงะ กระป๋องเล่มนั้นก็พุ่งมาตรงหน้านางแล้ว

ชายผู้อยู่บนกำแพงขยับมืออย่างรวดเร็ว เสียงขลุ่ยยิ่งเร่งเร้าขึ้นเรื่อยๆ บนหน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อ เขานึกสงสัย ชายหนุ่มด้านล่างดูอายุยังน้อย เหตุใดถึงมีกำลังภายในแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ ตนเป้าเสียงมารสะกดหุมนานถึงเพียงนี้แล้ว กลับไม่ได้ผลแม้แต่น้อย

หญิงชุดหลากหลายสีหลบกระป๋องขวาวจนเหวี่ยงท่วมศีรษะ นางเงยหน้าแล้วตะโกน "เซียวเสา เจ้ามัวทำอะไรอยู่!"

"เสียงขลุ่ยเซียวหยกนี้ช่างไพเราะจริงๆ ข้าฟังแล้วอยากกราบไปพร้อมบทเพลงเลย ที่จริงแล้วข้ามีกระบวนท่าหนึ่งที่น่าทึ่งมาก เป็นการรำกระบี่ แต่พวกเจ้ายังคุณสมบัติไม่พอ" ไปหาลี้ตงจวินถอนหายใจ "ยังให้ดูไม่ได้"

ที่มุมหนึ่งตรงสุดปลายถนนชายสวมชุดหมั่งเผาะผู้ถือกระบี่เล่มหนึ่งกำลังก้มหน้าหัวเราะ "นี่คือมือสังหารที่ชิงต้องเลี้ยงดูไว้อย่างนั้นหรือ"

เซียวเสาจิวเจิง เฟิงหวงไหล่อี้ คิดไม่ถึงว่าจะไม่ได้เรื่องถึงเพียงนี้"

"ซึ่งอ่องเลยสู้จึงอ้ออ่องไม่ได้ และยังสู้หลางหย่าอ่องไม่ได้ ไม่ต้องพูดถึงยอดฝีมือในจวนพวกเขา เพียงหลางหย่าอ่องคนเดียว คนที่นี้ใครบ้างเป็นคู่มือของเขาได้" ชายร่างผอมสูงที่ยืนอยู่ข้างๆ ซึ่งสวมชุดหมั่งเผาเหมือนกับเขาเอ่ยขึ้น

"เดิมทีคิดว่าวันนี้เพียงดูอยู่ข้างๆ ก็พอ นึกไม่ถึงว่าต้องออกกระบี่จริงๆ ชั้นที่ใหญ่มากไม่ชอบขึ้นหน้าซ้ำถึงได้มอบหมายงานยากถึงเพียงนี้มาให้ สังหารหลานชายคนเดียวของเจิ่นซีโหว บ้าไปแล้วจริงๆ" ชายสวมชุดหมั่งเผาส่ายหน้าเบาๆ

"ข้าก็อยากแบ่งเบาภาระให้ชั้นที่ใหญ่ แต่วรยุทธ์ข้าธรรมดาเกินไป" ชายร่างผอมสูงถอนหายใจเบาๆ

"ชั้นที่เจี๊ยะเซอวรยุทธ์ธรรมดา? อย่าล้อซ้ำเล่นให้หัวเราะจนฟันร่วงหน่อยเลย" ชายสวมชุดหมั่งเผาแค้นเสียงกล่าว

ชายร่างผอมสูงเปลี่ยนประเด็น "เจ้าคิดว่าพวกเขาจะสู้ได้นานเพียงใด"

"สิบกระบวนท่ากระมัง ที่จริงแล้วตั้งแต่เริ่มเจ้าเด็กที่ชื่อไปหลี่ตงจวินก็ควบคุมการต่อสู้ไว้แล้ว เซียวเสาจิวเจิง เฟิงหวงไหล่อี้ อาศัยว่าคนหนึ่งใช้เสียงมารสะกดหูประสานกับวิชาเสน่ห์ของเฟิงหวง แล้วให้จิวเจิงปลิดชีพในดาบเดียว ส่วนไหล่อี้ลงมือยามคับขัน ไปหลี่ตงจวินเริ่มจากการล่ายจิตวิญญาณต่อสู้ของพวกเขา ก่อนหน้านั้นบีบให้จัดเบียดัดสินเป็นตายออกมา ระหว่างนั้นยังจงใจแสดงความอ่อนแอให้เสียงขลุ่ยเซียวหยกกับวิชาเสน่ห์ครอบงำตัวเอง จากนั้นหาโอกาสได้กลับเพื่อทำลายความมั่นใจของพวกเขา ตอนนี้สี่คนนั้นไม่มั่นใจแล้วว่าจะสังหารไปหลี่ตงจวินได้" ชายสวมชุดหมั่งเผากล่าวเสียงเคร่งขรึม "คนผู้นี้เป็นอย่างชั้นที่ใหญ่มาก ดูถูกไม่ได้"

"ข้าไม่ชอบฆ่าคน แม้พวกเจ้าจะมาเพื่อฆ่าข้าก็ตาม" ไปหลิ่ตงจวิน
มองหญิงชุดหลากหลายสีคราหนึ่งแล้วกล่าวเสียงเบา "จะไปดีหรือไม่"

หญิงสาวถอยไปข้างๆ พลังยี้มขึ้น "ไป? หากภารกิจล้มเหลว
ชิงอ๋องจะปล่อยพวกข้าไปได้อย่างไร"

"หืม? ชิงอ๋อง ชื่อนี้น่าสนใจ" ไปหลิ่ตงจวินทะยานขึ้น "เช่นนั้น
ก็ช่วยไม่ได้แล้ว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/44rASa7>